

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-126/14

**Królestwo Niderlandów
przeciwko
Komisji Europejskiej**

EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Korekta finansowa stosowana z tytułu niezgłoszenia odsetek — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek naliczania odsetek — Artykuł 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 — Zasada równoważności — Obowiązek staranności

Streszczenie – wyrok Sądu (druga izba) z dnia 24 listopada 2015 r.

1. *Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFRG — Procedura rozliczania rachunków — Kwoty podlegające zwrotowi przez państwo członkowskie — Nieodzyskanie przez państwo członkowskie w przewidzianym terminie kwot należnych w związku z nieprawidłowościami lub zaniedbaniami — Konsekwencje finansowe — Uwzględnienie odsetek — Przesłanka — Istnienie obowiązku naliczania odsetek*

(rozporządzenie Rady nr 1290/2005, art. 32 ust. 1, 5)

2. *Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFRG — Procedura rozliczania rachunków — Kwoty podlegające zwrotowi przez państwo członkowskie — Obowiązek domagania się przez państwa członkowskie, na mocy art. 32 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 1290/2005, odsetek od należnych kwot — Brak*

(rozporządzenia Rady: nr 729/70, zmienione rozporządzeniem nr 1287/95, art. 8 ust. 2 akapit drugi; nr 1290/2005, art. 32 ust. 1, 5)

3. *Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFRG — Procedura rozliczania rachunków — Kwoty podlegające zwrotowi przez państwo członkowskie — Powołanie się na zasadę równoważności w celu uzasadnienia obowiązku domagania się odsetek przy odzyskiwaniu kwot — Dopuszczalność — Przesłanka — Porównywalność wierzytelności Unii z wierzytelnościami krajowymi tego samego typu — Porównanie wierzytelności Unii związanych z dodatkowymi opłatami wyrównawczymi od mleka i refundacjami wywozowymi z krajowymi wierzytelnościami podatkowymi — Brak porównywalnego charakteru*

(art. 325 ust. 2 TFUE; rozporządzenie Rady nr 1290/2005, art. 32 ust. 1, 5)

4. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Właściwość sądu Unii — Zakres — Uprawnienie Sądu do zastąpienia własnym uzasadnieniem uzasadnienia przedstawionego przez autora zaskarżonego aktu — Wylączenie*

(art. 263 TFUE, 264 TFUE)

5. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin — Bezwzględna przesłanka procesowa*

(art. 263 akapit szósty TFUE)

1. Artykuł 32 rozporządzenia nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej dotyczy obowiązków państw członkowskich w zakresie odzyskiwania kwot od beneficjentów, którzy popełnili nieprawidłowości lub dopuścili się zaniedbań. W szczególności, z jednej strony, zgodnie z ust. 1 tego artykułu kwoty odzyskane w związku z nieprawidłowościami lub zaniedbaniami, wraz z odsetkami, są przekazywane agencjom płatniczym i księgowane przez nie jako dochody przyznane na rzecz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w miesiącu ich rzeczywistego wpływu. Z drugiej strony art. 32 ust. 5 rozporządzenia dotyczy szczególnych sytuacji, kiedy państwo członkowskie nie odzyskało kwot w określonym terminie. W takich sytuacjach konsekwencje finansowe nieodzyskania ponoszą w 50% zainteresowane państwo członkowskie oraz w 50% budżet Unii. Ten podział odpowiedzialności finansowej znajduje zastosowanie do wszystkich skutków o charakterze finansowym związanych z nieodzyskaniem kwot nieprawidłowo wypłaconych, które obejmują w szczególności kwoty główne wraz z odnoszącymi się do nich odsetkami, które powinny być zostać przekazane na podstawie art. 32 ust. 1 tego samego rozporządzenia.

Z powyższego wynika, że Komisja jest z zasady upoważniona do zaliczenia, na poczet kwot należnych na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/2005, odsetek odnoszących się do wierzytelności, w odniesieniu do których nie nastąpiło odzyskanie w określonym w owym przepisie terminie. Niemniej to zaliczenie odsetek zależy bezwzględnie od istnienia w danym wypadku nałożonego na zainteresowane państwo członkowskie obowiązku domagania się zapłaty odsetek od przedmiotowych kwot.

(por. pkt 72, 73, 75–78)

2. Artykuł 32 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej nie przewiduje po stronie państw członkowskich żadnego obowiązku domagania się odsetek od wierzytelności, które mają zostać odzyskane. Z jednej bowiem strony, art. 32 ust. 1 rozporządzenia nr 1290/2005 przewiduje jedynie – podobnie zresztą jak art. 8 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 729/70 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 1287/95 – zwykłą zasadę dotyczącą zaksięgowania budżetowego kwot odzyskanych w związku z nieprawidłowościami albo z zaniedbaniami i nie przewiduje po stronie państw członkowskich obowiązku domagania się odsetek od takich odzyskanych kwot. Z drugiej strony art. 32 ust. 5 tego rozporządzenia nie ustanawia dodatkowo takiego obowiązku, gdyż przepis ten przewiduje jedynie zasadę podziału odpowiedzialności finansowej w zakresie skutków nieodzyskania przedmiotowych kwot po upływie terminów określonych w tym przepisie.

O ile nie ulega wątpliwości, że wyłączenie odsetek z kwoty podlegającej odzyskaniu, a tym samym ograniczenie kwoty obciążającej zainteresowane państwo członkowskie, na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/2005, byłoby niezgodne z celem ochrony interesów finansowych budżetu Unii, o tyle jednak z rozważań tych nie można wywieść, iż ustanowiono ogólną zasadę, zgodnie z którą państwa członkowskie są zobowiązane domagać się odsetek przy odzyskiwaniu kwot należnych z powodu nieprawidłowości.

(por. pkt 80–82, 85, 86)

3. W zakresie odzyskiwania wierzytelności rolnych w związku z brakiem zarówno w rozporządzeniach sektorowych, jak i w rozporządzeniu nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej jakiegokolwiek obowiązku domagania się odsetek od tych wierzytelności taki obowiązek może, w danym wypadku, zostać oparty na zasadzie równoważności, w sytuacji gdy prawo wewnętrzne

danego państwa członkowskiego przewiduje pobieranie odsetek w ramach odzyskiwania korzyści tego samego rodzaju uzyskanych nienależnie z budżetu krajowego. Podobnie jest w odniesieniu do obciążeń finansowych, jakie administracje państw członkowskich muszą pobierać w imieniu Unii.

Nie można uznać za równoważne, w celu zastosowania zasady równoważności, wierzytelności związanych z dodatkowymi opłatami wyrównawczymi w sektorze mleka i refundacjami wywozowymi z jednej strony i krajowych wierzytelności podatkowych z drugiej strony. Dodatkowe opłaty wyrównawcze od mleka służą bowiem zapewnieniu budżetowi Unii środków i ich funkcją jest uregulowanie rynków rolnych, podczas gdy kluczową, o ile nie wyłączną funkcją podatków krajowych jest generowanie wpływów do budżetu krajowego. Ponadto opłaty rolne są pobierane od ściśle określonej kategorii podmiotów zobowiązanych do ich zapłaty, a nie od całości ludności, przy czym wpływy z dodatkowych opłat wyrównawczych są przeznaczone na finansowanie wydatków w sektorze mleka, a ściślej rzecz ujmując, na zbycie nadwyżki mleka wyprodukowanej z przekroczeniem kwot mlecznych.

W dodatku system refundacji wywozowych ma na celu umożliwienie wywozu produktów europejskich, który w przeciwnym wypadku nie byłby opłacalny dla zainteresowanych podmiotów. Ze swojej natury refundacje wywozowe, które stanowią korzyść przyznaną rolnikom, różnią się od podatków krajowych. W istocie, podczas gdy te pierwsze są finansowane z budżetu Unii, te drugie zasilają budżet krajowy. O ile nie ulega wątpliwości, że kwoty związane z refundacjami wywozowymi nienależnie przyznanymi i odzyskanymi księguje się jako wpływy do budżetu Unii, o tyle nie zmienia to faktu, iż w odróżnieniu od odzyskania podatków krajowych, zwrot nienależnych refundacji wywozowych nie zasila konkretnej pozycji w budżecie Unii, lecz oznacza zwrot kwot, które nie powinny być nigdy zostać wypłacone.

(por. pkt 91, 92, 97–100, 104, 106, 110, 111)

4. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 121)

5. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 142, 149)